

[Aksel Larsen.]

forbindelse betydningsløst cirkulære, der blev fremlagt fra justitsministeriet!

Endelig må jeg anføre, at skønt det var nødvendigt for forsvaret til dokumentation af berettigelsen af Houmanns ytring om „en anløben ledelse af politi og anklagemyndighed“, så afviste landsretten forsvarets krav om, at departementschef Eivind Larsen og de herrer Glud, Hoff, Holten, von Magius m. fl. førtes som vidner, eller at offentlig kendte data vedrørende disse herrer blev nævnt under proceduren. Rettens vægring skete på initiativ af justitsministeriets repræsentant, højesteretssagfører Bruun.

For det fjerde talte justitsministeren om, at justitsministeriets repræsentant i retten havde protesteret mod dokumentfremlæggelser, vidneførsel o. s. v.

Justitsministeren ved formodentlig, at anklageren har pligt til ikke blot at finde anklagende momenter frem, men også at drage omsorg for, at sagen belyses sådan, at ingen anklaget bliver dømt med urette. Anklageren i sagen mod Houmann har ikke holdt sig dette løbde efterrettelig, men på ethvert trin af sagen søgt at hindre fremdragelse af momenter, der kunne tale til gunst for Børge Houmann.

For det femte: Justitsministeren sagde, at når man havde protesteret mod dokumenters fremlæggelse, var det udelukkende, for at dokumentbjerget ikke skulle svulme for meget op! Skal man le eller græde over denne omsorg — eller rettere denne undskyldning?

Folketinget havde fra 5. november 1948 et faktisk løfte fra den daværende justitsminister om, at *alt* ville blive fremlagt og klarlagt. Hvorfor så denne iver for at begrænse „dokumentbjerget“? Især da denne iver udfoldedes, enten det drejede sig om en hel dokumentpakke eller et enkelt brev eller cirkulære som f. eks. det omtalte rigsadvokatcirkulære eller det såkaldte dossier fra centralkartoteket. Dette sidste nægtede man endda at fremlægge ikke under påstand om, at det var uden betydning for sagen, men under påstand om, at det ville være diskretionsbrud overfor modstandsbevægelsen og overfor centralkartotekets oprindelige ledere at benytte disse dokumenter!

For det sjette: Justitsministeren syntes, det var ganske naturligt, at justitsminister Elmquist pressede på for at få W. T. K.-sagen sluttet hurtigst muligt, for han havde af anklagemyndigheden fået oplysninger om, at der næppe var noget grundlag for

tiltale, og desuden stod der store samfundsmæssige interesser på spil, ligesom det var af betydning for firmaet at få en afgørelse hurtigt.

De nævnte oplysninger kan hr. Elmquist ikke have fået af den statsadvokat, der kendte sagen, nemlig Carl Madsen. Måske har han fået oplysninger af rigsadvokat Pihl, men dette stiller rigsadvokaten i et endnu mere tvivlsomt lys.

Hvad var det for store samfundsmæssige interesser, der bydede forlangte W. T. K.-sagen afsluttet hurtigst? Og hvorfor skulle en sag sluttet uden ordentlig undersøgelse af hensyn til delinkventens — det store firmas — interesser? Hvis det ellers drejer sig om lovovertrædere, det være sig kassebedrøvere, tyve eller rovmordere, så siger man dog ikke fra justitsministeriets side: lad os endelig få den sag sluttet, for efterforskningen er tilendebragt, for det kræver samfundets interesser og det ønsker den eventuelt sigtede eller tiltalte! Ja, men hvorfor så denne officielle begrundelse for at standse efterforskningen i W. T. K.-sagen og slutte den uden tiltale?

For det syvende: Justitsministeren vil ikke drøfte — og altså heller ikke tage stilling til —, om rigsadvokatens skøn ville have været og burde have været det samme, hvis prisdirektoratets gennemgang af regnskaberne havde foreligget dengang, altså i november 1946.

Ja, men dette er jo noget af det afgørende: at rigsadvokaten bevidst gav indstilling uden at ville afvente denne undersøgelse, som han vidste, at statsadvokat Carl Madsen havde lagt megen vægt på, men at rigsadvokaten standsede denne undersøgelse. Vi var vel rejst, hvis kriminalsager her i landet i almindelighed behandlede på denne måde!

For det ottende: Justitsministeren mener, at den nuværende højesteretspraksis i værnemagersager beviser, at hr. Pihls skøn i 1946 var rigtigt.

Ja, men i 1946 havde Højesteret en helt anden praksis i værnemagersager, og alle andre værnemagersager behandlede Pihl dengang i overensstemmelse med, hvad der dengang var praksis. Sagen her drejer sig ikke om, hvad der muligvis ville have været til at forsvare, hvis rigsadvokatens og justitsministerens afgørelse om tiltalefrafald i W. T. K.-sagen var faldet i sommeren 1950, men om, hvad der havde været normalt og i overensstemmelse med dagældende praksis i 1946. Måske sætter ministeren rigsadvokat Pihl meget højt — men dog næppe så højt, at ministeren vil påstå, at hr. Pihl i 1946